

ning, som ikke kan føle sig særlig tilfreds, nemlig de erhvervsdrivende, store som små virksomheder, og de erhvervsaktive. De, der hver eneste dag sørger for at holde hjulene i gang, de, der hver eneste dag sørger for, at beskæftigelsen er høj, og at eksporten er stigende – dem var der ikke noget særlig positivt budskab til. Og kigger man i regeringens lovprogram, er der heller ikke noget særlig positivt budskab til dem, for det, de kan læse, er, at hver eneste gang, regeringen lover skattelettelser, er det skatteomlægninger. Man kommer selv til at betale for hver eneste skattelempe.

Et særligt område, der i øjeblikket påkalder sig alles opmærksomhed, er selvfølgelig de stigende priser på fyringsolie, dieselolie, benzín osv. Det begynder at gøre ondt nu, for som Dansk Industri har fortalt os i dag, er virksomhedernes lagre af dieselolie osv., ved at være i bund. Det vil sige, at man skal ud nu og købe ind til de nye, højere priser.

Det, der er lidt sølle, er, at det råderum, den margin, der opstod sidst i 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne som følge af, at de internationale priser rent faktisk faldt, slog aldrig igennem i Danmark, for i miljøets navn lod man de danske afgifter følge med op. Men nu er tiden moden til, at de danske afgifter følger med ned, og hvis man er bange for, at det skal udløse ekstra indtjening hos arabiske oliebaroner, kan man jo kompensere ved at lette på andre områder. Kompensation er der brug for, og det er ikke nok, hvor prisværdigt det end er, at regeringen foreslår forøget varmemhjælp til pensionisterne, som vi gerne støtter. Men det er ikke nok.

Der er brug for omfattende kompensation, særlig til erhvervslivet, men så sandelig også til nogle private, der har svært ved at få økonomien til at løbe rundt. Den familie, der har et olie-fyr, får jo ingen glæde af, at miljø- og energiministeren har lavet en aftale om at føre nogle af naturgaspengene tilbage til decentrale kraftvarmeværker. Det får de ingen glæde af, de får kun en glæde, hvis de også får en kompensation. Der er jo ingen af os, der ønsker at have økonomisk ustabilitet og utryghed hos familierne, så vi håber, regeringen snart kommer på bedre tanker.

De forslag, regeringen i øvrigt har bebudet om forbedringer på ældreområdet, vil vi også støtte – vel at mærke når vi har set de konkrete forslag og har fundet ud af, om de har indhold, eller om de kun er staffage.

Med hensyn til det samlede lovprogram er vi ikke imponerede i Frihed 2000. Vi synes faktisk, at når regeringen ligefrem kalder det et nyt regeringsgrundlag, kunne der godt have været udvist lidt større mod. Bevares, tanken om, at der nu skal bygges endnu en bro, en Femernforbindelse, er da selvfølgelig vældig eksotisk, men ærlig talt: Er tiden virkelig til det? I øjeblikket er man bekymret over, at der ikke er tilstrækkelig mange, der benytter Øresundsforbindelsen, og hvad skal vi så med en Femernforbindelse ud over at fastlåse noget kapital ved et statsligt brobyggeri? Den kapital kunne f.eks. gøre nytte, når det gælder folkeskolerne, der er slidt ned, så eleverne får sygdomme af at sidde i lokaler, der er uegnede til menneskeligt ophold. Brug dog ressourcerne dér, frem for at bygge et eller andet prestigeprojekt af en Femernbro, som ingen alligevel kunne tænke sig at benytte.

Et andet område, hvor vi synes regeringen er på et skråplan, er i spørgsmålet om Ørestaden. Ørestaden er søsat som et prestigeprojekt, men Ørestaden er indtil videre ikke lykkedes, heller ikke som prestigeprojekt. Men når det så endelig lykkes at få udenlandske, primært svenske, investorer til at bygge et nyt stort shoppingcenter i København – en glædens begivenhed, endelig er der nogle, der investerer – har regeringen minsandten en erhvervsminister, som sidder for åben tv-skærm og med et kæmpegrin erklærer, at nu skal regeringen nok sørge for med lovgivning at forhindre det center i at blive en erhvervsmæssig succes. Det budskab, der her bliver sendt til omverdenen, er, at man skal ikke investere i Danmark, for selv om man investerer i noget, der tegner til at blive en succes, sidder der en regering med en erhvervsminister, som vil gøre alt, hvad hun kan for at forhindre, at det bliver en succes.

Der er altså med andre ord brug for, at regeringen viser rettidig omhu, som det hedder på dansk. Når der endelig er nogle, der investerer i Danmark, så modtag dem med åbne arme og glæde, frem for at ødelægge deres muligheder for at tjene penge og investere yderligere i Danmark.

Så var vi lidt bekymrede, da en venskabsforening – ja, minsandten en palæstinensisk venskabsforening – kaldte til folkeråd hernede på slotspladsen i går. Ikke fordi vi har noget imod, når der er nogle, der demonstrerer, men vi har ærlig talt noget imod, når danske gader skal bruges til hellig krige, især når forholdet er, at